

Mammoets in het ijs

SUZETTE BOYER

MAMMOETS
IN
HET IJS

Luna

Manteau

*Voor Stijn en Safia die mij al die jaren hebben
laten meekijken in de keuken van hun jeugd.*

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Suzette Boyer

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Volg Jesse, Luna, Diego, Stella en Yves ook op Facebook

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2901 6
D/2014/0034/036
NUR 284

1

Met een lichte bons raakten de wielen van het vliegtuig de landingsbaan. Luna voelde het krachtige remmen van het toestel even als een zware druk en kneep één moment haar handen samen. Maar meteen ontspande ze weer toen het vliegtuig soepel verder reed, afremde en uiteindelijk helemaal stilstond. Jesse, die naast haar bij het raampje zat, keek naar buiten, waar enorme hopen sneeuw naast de landingsbaan lagen. De lucht was geelachtig grijs.

‘Volgens mij gaat het zo meteen weer sneeuwen’, zei hij terwijl hij zijn veiligheidsriem los klikte.

Luna was opgestaan en opende het bagagevak boven haar hoofd. Met enige moeite trok ze een paarse trolley naar zich toe. Haar lila ski-jack en Jesses gewatteerde jack werden meege-sleurd en vielen half over Jesse heen.

‘Hè, kijk es uit joh!’ Met gefronste wenkbrauwen keek hij op van zijn mobieltje dat hij net weer had aangezet.

‘Help dan even mee, ja!’ antwoordde ze vinnig terwijl ze de trolley moeizaam boven haar hoofd balanceerde. ‘In plaats van met je telefoon te klooiën!’

Jesse stond half op, maar een van de andere passagiers was haar al te hulp geschoten. Hij nam de trolley van Luna over en zette hem op de stoel.

‘Bedankt!’ zei Luna en ze lachte beleefd naar de man die glimlachend terug knikte. Daarna draaide ze zich met een vernietigende blik om naar haar broer.

‘En bedankt voor je hulp, slome!’ schold ze.

‘Moet je maar niet zoveel zooi meenemen’, zei hij schouderophalend.

‘Zooi?’ Met woeste gebaren trok ze haar jas aan.

‘Mag ik je er even aan herinneren dat jouw PSP er ook in zit? En je skiwanten... én die games voor Diego én...’

Jesse hield zijn mobieltje omhoog.

‘Over Diego gesproken,’ onderbrak hij haar, ‘ik krijg net een berichtje. Ze zijn er al.’

Luna’s gezicht klaarde meteen op.

‘Hier, op het vliegveld? Nu al?’

Jesse knikte.

‘Stella ook?’

‘Dat heeft ie niet gezegd.’ Jesse trok ook zijn jas aan. ‘Nou ja, dat zien we zo wel.’

Even later schuifelden ze voetje voor voetje achter de andere passagiers aan naar de uitgang van het vliegtuig. Op het moment dat ze de slurf inliepen leek de temperatuur met wel dertig graden tegelijk te zakken. Luna rilde even toen ze de koude luchtstroom voelde.

‘Jeetje, wat is het hier koud zeg!’ zei ze terwijl ze wegdook in haar capuchon.

Na de paspoortcontrole liepen ze een lange gang door. Onder het lopen sms’te Jesse naar Diego: *waar zijn jullie nu?* Nog geen vijf tellen later ging zijn telefoon over.

‘Effe snel. Zoenen doen we straks’, hoorde hij Diego’s stem ratelen. ‘We staan bij de boom en tussen de beren. Kan niet missen. Zie je zo!’ De verbinding werd verbroken.

‘Bij de boom en tussen de beren?’ mompelde Jesse niet-begrijpend.

Ze waren bij de bagagehal aangekomen. Al snel ontdekte Jesse de knalroze koffer van zijn zus. Daarna was het wachten op zijn plunjezak. Luna, die naast haar koffer op het karretje was gaan zitten, keek naar de mensen om zich heen die met bleke, vermoeide gezichten op hun bagage stonden te wachten.

De anderen waren er dus al. Leuk! Luna had zich er al weken op verheugd om Stella, Diego en Yves terug te zien na al die tijd. Ga maar na, de laatste keer was toch al gauw zo’n anderhalf jaar geleden geweest. Ook op een vliegveld trouwens, in Phoenix Arizona. Na *Camp Santa Fé*. Ze glimlachte bij de herinnering. ‘Tot volgend jaar op het volgende zomerkamp!’ had ze toen geroepen bij het afscheid.

Natuurlijk hadden zij en Stella contact gehouden via WhatsApp, Facebook en Skype. Luna had zich er weleens over verbaasd dat het contact ook zo goed bleef. Ze had wel vaker vriendinnen overgehouden aan eerdere zomerkampen, maar die vriendschappen verwaterden op de één of andere manier altijd na verloop van tijd. Maar haar vriendschap met Stella was eigenlijk steeds hechter geworden, hoewel ze haar alleen over de pc en via haar mobieltje sprak. Ook Diego had ze geregeld gesproken op die manier. Yves veel minder, helaas...

‘Ga er eens af!’

Luna schrok op uit haar gedachten toen ze Jesses stem hoorde. Hij stond voor haar met zijn plunjezak in zijn armen en ze sprong snel op. Jesse gooide zijn plunjezak op de koffer en duwde het karretje naar de twee matglazen schuifdeuren die toegang gaven tot de terminal.

Een gegons van stemmen, muziek en ratelende kofferwielletjes kwam hen tegemoet toen de deuren open zoefden. Langzaam

liepen ze de terminal in en mengden zich onder de menigte, op zoek naar de anderen.

Luna keek net over haar schouder naar een meisje dat ze uit het toilet zag komen. Een meisje met net zulk lang zwart haar als dat van Stella. Maar nee, het was Stella niet, zag ze.

‘Wauw, moet je dit zien!’ hoorde ze Jesse ineens zeggen. Ze botste tegen hem op.

Geschrokken draaide ze zich om en stond oog in oog met een enorme ijsbeer. Het dier stond op zijn achterpoten en staarde haar met een nijdig geopende bek aan. Ze gaf een gil en deinsde achteruit, waarbij ze tegen de koffer van een voorbijlopende man botste. Het was zo’n koffer die je weleens in oude films zag, gemaakt van bruin leer met van die verstevigde metalen hoeken en twee metaalkleurige kliksloten. Met een schuldig lachje keek ze van de koffer naar de man, maar die was alweer doorgelopen voordat ze iets had kunnen zeggen.

Jesse greep zijn zus grinnikend bij haar mouw. ‘Stel je niet zo aan’, zei hij spottend. ‘t Is maar een opgezette hoor!’

Hij wees met zijn kin. ‘Kijk, daar staat er nog een.’

Ze keek in de aangewezen richting en zag een reusachtige bruine grizzly die, gevangen in een glazen vitrine, uittorende boven de mensen.

‘En daar nog een trouwens’, ging hij verder en knikte naar een bruine beer met een ruige vacht die op vier poten stond en ook met glazen ogen door het glas van een vitrine keek.

Luna’s schrik maakte plaats voor verontwaardiging.

‘Opgezet?’ riep ze uit. ‘Wat een stelletje dierenbeulen!’

Ze deed een stap naar voren en bekeek de grauwwitte beer nu met andere ogen.

‘*Say cheese!*’ hoorde ze ineens een bekende stem achter zich zeggen.

Ze draaiden zich om en keken recht in het fotolensje van Diego's mobieltje. Met een brede glimlach maakte hij een foto van hun verbaasde gezichten, met de ijsbeer op de achtergrond. Daarna sloeg hij een arm om Jesses nek.

'Jes, *my man!*' barstte hij uit, terwijl hij hem een paar vriendelijke stompen gaf.

'Alles goed?'

Jesse knikte hem lachend toe. 'Zeker weten, man. Jij?'

'Met mij ook. En helemaal nu ik...' Hij liet Jesse los en draaide zich om naar Luna, die met over elkaar geslagen armen toekeek. 'Nu ik miss Moonshine eindelijk terugzie!'

Hij ging op één knie voor haar zitten, greep haar hand en drukte er een smakkende zoen op.

Luna trok glimlachend haar hand terug en gaf hem een duw tegen zijn schouder, waardoor hij achteroverviel. Met een achterwaartse koprol kwam hij weer op zijn voeten terecht en lachte haar stralend toe.

'Hè, gelukkig maar, je houdt dus nog steeds van me!' riep hij uit.

'En jij bent nog steeds dezelfde mafkees', stelde ze lachend vast.

'Nou, genoeg gezoend! Lopen jullie eerst maar eens met ome Diego mee.' Hij sloeg zijn armen om hun schouders.

Luna greep de duwstang van het karretje, maar Diego schudde zijn hoofd en klopte uitnodigend op Jesses plunjezak.

'Jij gaat lekker zitten en dan doen wij', hij knikte in Jesses richting, 'het zware werk wel. Kun jij je in de tussentijd mooi geestelijk voorbereiden...'

'Waarop?' vroeg ze terwijl ze op het karretje ging zitten.

'Da's een verrassing!' Diego knipoogde geheimzinnig. 'Verder zeg ik niets.'

'Is het Stella?' hield ze vol.

Diego deed alsof hij zijn mond dichttristte en reed het karretje de terminal door in de richting van een enorme kerstboom die midden in de grote hal stond. Plotseling ontdekte Luna schuin achter de kerstboom de grote groep kinderen die bij elkaar zaten op hun koffers en tassen. Een man hield een kartonnen bord omhoog waarop in grote letters ‘*Camp Alyeska*’ stond. Hij droeg een donkerblauwe parka en zijn gezicht deed Luna aan een stripfiguur denken. Net toen ze zich wilde omdraaien om dat tegen Jesse en Diego te zeggen, zag ze ineens een lange slanke jongen met lichtbruin haar die met zijn rug naar hen stond. Haar hart maakte meteen een sprongetje. Zou hij dat zijn?

Achter zich hoorde ze Diego roepen: ‘Hey, jongens, ik heb hier nog een paar loslopende Alyeskanen gevonden!’

De jongen draaide zich om en nu zag ze dat het inderdaad Yves was. Hij liep naar hen toe en begroette Jesse. Hij was langer geworden, zag ze, magerder ook en zijn ogen leken ernstiger. Maar toen hij naar haar glimlachte herkende ze de Yves van Camp Santa Fé weer. Hij stak zijn hand uit en hielp haar van het karretje af.

‘Je hebt een kop als een biet, Loen’, fluisterde Jesse zachtjes, terwijl hij zijn plunjezak van het karretje trok.

Luna wierp hem een nijdige blik toe en draaide zich om.

‘Waar ga je naartoe?’ informeerde hij onschuldig.

‘Naar het toilet. Als dat tenminste ook nog mag van jou’, antwoordde ze ijzig. Langzaam liep ze weg. Haar wangen gloeiden. Bij de wastafels in de wc gooide ze wat water in haar gezicht en keek in de spiegel. Ze dacht even terug aan de zomervakantie, toen Jesse en zij weer bij hun grootouders logeerden.

'Jes, kom eens kijken!'

Luna zat in kleermakerszit op de bank met de laptop op haar schoot. Jesse, die aan de eettafel zat met een bord boterhammen voor zijn neus, keek kauwend om. Ze wees naar het beeldscherm en wenkte hem.

'Kom nou eens.'

Jesse liep naar haar toe, plofte neer op de armleuning van de bank en keek naar de foto van een sneeuwlandschap met op de voorgrond een slee met sledehonden. Luna klikte door naar de volgende foto. Nu was het interieur van een blokhut te zien, met geweien aan de wanden en rendiervachten op de houten banken die aan weerszijden van de deur stonden. Op de volgende foto's waren een bevroren waterval en een groot houtvuur afgebeeld en sneeuwscooters die over een witte vlakte stoven.

Luna keek op. 'Super, toch?'

Jesse knikte terwijl hij een hap van zijn boterham nam.

'Da's wel vet, ja', zei hij met volle mond.

De achterdeur ging open en hun grootvader stapte de bijkeuken binnen met een hark in zijn hand. Hij veegde zijn voeten, zette de hark in de hoek en stak zijn hoofd om de deur van de woonkamer. 'Zitten jullie nou binnen met dat mooie weer?' zei hij verbaasd terwijl hij zijn oude rieten deukhoedje afzette en zijn grijze haar gladstreek.

Jesse en Luna keken op.

'Opa, kom eens kijken!' Luna stak haar hand uit naar hem.

De oude man ging naast haar op de bank zitten en zette zijn bril op. 'Dit zijn foto's van Camp Alyeska in Alaska', legde ze uit terwijl ze hem de foto's liet zien.

'Dat ziet er goed uit', knikte hij glimlachend. 'Daar vallen de mussen tenminste niet van het dak zoals hier.' Hij wees naar buiten, waar de middagzon fel weerkaatste op de wit-groen gestreepte markiezen.

Luna stootte Jesse aan.

't Lijkt me echt super om daar met z'n allen heen te gaan in december...'

In december pas...

En dat terwijl ze na Camp Santa Fé hadden afgesproken dat ze de volgende zomer...

Ze hadden zelfs al met z'n vijven zitten brainstormen via Skype en Facebook naar welk zomerkamp ze dat jaar zouden gaan. Maar ineens was Yves van het ene op het andere moment nooit meer online. Eerst had ze gedacht dat er misschien iets met zijn pc aan de hand was geweest, maar Eugenie, het jongere zusje van Yves met wie ze ook contact had, was wel gewoon online.

'Spreek jij Yves nog weleens?' had ze Stella gevraagd, toen ze na twee weken nog altijd niets van hem gehoord had. Stella had ontzettend geantwoord.

Toen was er dat korte berichtje van Diego geweest. 'Yves gaat deze zomer niet op zomerkamp.'

Wat was ze teleurgesteld geweest...

Ze plensde nog wat water over haar gezicht en zuchtte even toen ze daaraan terugdacht. Maar meteen schudde ze haar hoofd.

'Nou niet meer sippen, Loen!' sprak ze haar spiegelbeeld streng toe, terwijl ze een paar papieren handdoekjes uit de automaat trok en haar gezicht afdroogde.

'We zijn nu lekker met z'n vijven in Alaska en over drie dagen is het kerst.'

Ze bracht haar gezicht tot vlak bij de spiegel en fluisterde: 'Als jij nou maar zorgt dat je niet steeds in een tomaat verandert als Yves naar je kijkt!'

Toen ze terugkwam zag ze dat iedereen al klaarstond om te vertrekken.

‘Waar bleef je nou! We staan allemaal op jou te wachten’, siste Jesse haar geïrriteerd toe.

Snel ritste ze haar jack dicht en lachte even verontschuldigend naar de man met de blauwe parka. Ze zag dat hij intussen een grijze bontmuts met lange oorkleppen had opgezet en ineens wist ze op wie hij leek. Ze proestte.

‘Wat is er?’ Jesse had de hengsels van zijn plunjezak over zijn schouder gesjord en keek haar aan.

‘Die vent lijkt op Droopy’, giechelde ze zachtjes. ‘Je weet wel, die slome hond uit de strip.’

De man wenkte intussen de kinderen. ‘Zijn we er allemaal? Ja? Nou, dan gaan we. Lopen jullie mee?’

De groep volgde de man naar de uitgang van de terminal. Luna trok het handvat van haar trolley uit en keek om zich heen.

‘Hey, maar...’ riep ze uit. ‘Wacht even, Stella is er nog niet eens.’

De man leek haar niet te horen. Net toen ze verontwaardigd weer iets wilde zeggen, zei Yves: ‘Stella komt met de volgende groep mee.’

Luna keek hem niet-begrijpend aan.

‘Er komt nog een groep, maar die landt vanavond pas’, legde hij uit. ‘En daar zit Stella bij.’

‘Oh.’ Ze klonk teleurgesteld.

Hij keek haar even van opzij aan. ‘Camp Alyeska... was dat jouw idee?’ vroeg hij toen.

Ze knikte.

‘Goeie keus.’ Hij glimlachte naar haar, nam zijn plunjezak onder zijn arm en stak zijn hand uit naar haar roze koffer.

‘Ga je mee?’

Luna greep het handvat van haar trolley en liep achter Yves aan. Tot haar ergernis voelde ze dat ze alweer rood werd.

Buiten was het beginnen te sneeuwen en de ijskoude wind joeg de kinderen huiverend naar een donkerblauwe bus die voor de ingang van de terminal klaarstond. Op een display boven de uitgang stond de temperatuur aangeduid: het was eenentwintig graden Fahrenheit en min elf graden Celsius.

Op de zijkant van de bus stond in grote letters 'Camp Alyeska', met links en rechts een lachende ijsbeer die een bontmuts op had en een sjaal droeg. Om de letters heen waren gele sterren te zien.

'Da's de vlag van Alaska', wees Diego terwijl hij zijn koffer aan de chauffeur gaf die hem onder in het bagageruim van de bus zette.

Jesse, die achter hem stond, trok zijn wenkbrauwen op. 'Die ijsbeer?' vroeg hij met een uitgestreken gezicht.

'Nee man!' grinnikte Diego. 'Blauw met gele sterren.'

Jesse keek nog eens.

'En jij weet waarschijnlijk ook wat die sterren betekenen?' vroeg hij.

Diego keek over zijn schouder en somde op: 'Die zeven sterren op een rijtje, dat is de Grote Beer, aka het Steelpannetje aka *the Big Dipper*.'

Hij knipoogde naar Jesse. 'Je weet het, hè - Diego, de man met vele talenten.'

De man met de blauwe parka duwde hen naar de ingang van de bus. 'De bus in, jongens, het is berekoud!' zei hij handenwrijvend.

Snel klommen ze naar binnen en zochten een plaatsje, maar toen Jesse naast Diego wilde gaan zitten, duwde hij hem weg.

'Niets ervan, deze plaats is voor iemand die stukken knapper is dan jij.'

Even later stapten Luna en Yves de bus in.

‘Daar is ze al!’ Hij klopte uitnodigend naast zich op de bank.

Luna deed alsof ze even nadacht.

‘Nou, voor deze keer dan’, zei ze ten slotte. ‘Maar alleen als ik bij het raam mag.’

Diego stak zijn armen naar haar uit.

‘Je wilt op m’n schoot? Luna schatje, ik dacht dat je ’t nooit zou vragen.’

Luna rolde met haar ogen en wilde al doorlopen, maar Diego wisselde snel van plaats, greep haar hand en lachte haar stralend toe.

‘Geintje, Luna, geintje.’

Ze trok zijn muts over zijn neus en ging naast hem zitten. Yves en Jesse namen plaats aan de andere kant van het gangpad. Luna keek naar de dikke sneeuwvlokken die als een witte wervelwind rond dwarrelden en de koffers en tassen met een wit laagje bedekten. Jammer dat Stella vanavond pas kwam. Ze ritste haar jas open en legde haar wang tegen het koude raam. Ineens ontdekte ze bij een groepje mensen dat kleumend bij elkaar stond naast de uitgang, de man tegen wie ze in de terminal aan gebotst was. De man met de ouderwetse bruinleren koffer. Ze zag dat hij zoekend om zich heen keek en toen zijn hand opstak. Een gele taxi draaide soepel het parkeervak voor de bus in. De man liep er op een holletje naartoe en stapte in, waarna de taxi wegreed. Ineens beseftte Luna dat hij zijn koffer helemaal niet bij zich had gehad. Zou hij hem vergeten zijn? Ze ging rechtop zitten en tuurde zoekend door het raam, maar de koffer zag ze niet.

De man in de blauwe parka liep de bus door en telde in het voorbijgaan de kinderen. Daarna liep hij weer naar voren en ging zitten. De bus werd gestart en draaide de parkeerplaats af. Luna keek nog even om naar het groepje mensen bij de in-

gang van de terminal. Daarna draaide ze zich om en leunde achterover. Nou ja, dacht ze berustend, die vent zou zijn koffer vanzelf wel missen. Ze trok haar jas uit, propte die als een kussen tussen haar hoofd en het raam en nestelde zich in een hoekje van de bank. Ze gaapte. Het was warm in de bus. Het monotone geronk van de motor maakte haar slaperig. Luna doezelde weg.

Ze werd wakker toen de bus sissend tot stilstand kwam en keek recht in de twinkelende ogen van Diego.

‘Ik wist niet dat jij zo kon snurken zeg!’ zei hij lachend.

Luna duwde hem weg. ‘Echt niet!’

‘En kwijlen!’ Dat was natuurlijk Jesses stem die net iets te luid van de andere kant van het gangpad klonk.

‘Ik ben jou niet’, snauwde ze hem toe, maar ze veegde toch even onopvallend langs haar mondhoek. Het was inmiddels bijna donker en het sneeuwde nog steeds.

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vroeg ze.

‘Kwart over vier’, antwoordde Diego terwijl hij op het display van zijn telefoon keek.

‘Pas kwart over vier?’ Luna keek verbaasd naar buiten. ‘Het lijkt wel veel later.’

Diego legde haar uit dat de zon hier in december al rond kwart voor vier onderging.

‘Dat heeft Mister Droopy, zoals jij hem noemt, ons onderweg allemaal uitgelegd toen jij eh... *niet* lag te snurken.’

Ze trok even een gezicht naar hem.

‘En waar zijn we nu dan?’ vroeg ze en tuurde opnieuw het donker in.

‘Bij Camp Alyeska.’ Diego wees naar buiten. ‘Kijk.’

Nu pas zag ze de twee flakkerende vlammen die oplichtten in het donker.

‘Jongens, pak je goed in, want we hebben een fikse wandeling voor de boeg en ’s avonds kan de temperatuur hier wel zakken tot min twintig.’ De man in de blauwe parka zette zijn bontmuts op.

Samen met de anderen stapte Luna de bus uit. Het was snijgend koud. Huiverend trok ze haar muts over haar krullen en sloeg haar lange sjaal verschillende keren om haar nek. De vlammen bleken twee fakkels te zijn die elk aan een paal waren vastgemaakt. Tussen de palen was een houten hek dat het pad erachter scheidde van de grote weg. De enorme naaldbomen naast het pad bogen zich, zwaar van de gevallen sneeuw, naar elkaar toe, waardoor het leek alsof het pad in een tunnel verdween. Onder één van de fakkels hing een bord waarop in witte letters ‘Camp Alyeska’ geschreven stond.

De man in de blauwe parka had een fakkel uit de houder gepakt en duwde het hek open.

‘Gaan jullie mee?’

‘En de koffers dan?’ Luna wees naar de bus.

‘Die worden opgehaald met de sneeuwscooter. Heb je dat ook al niet gehoord?’ zei Jesse terwijl hij haar voorbijliep.

En op haar wat onnozele blik vervolgde hij: ‘Sjonge, Loen, jij was *echt* van de wereld.’

Hoofdschuddend liep hij verder. Luna keek hem een paar tellen na en trok ondertussen langzaam haar handschoenen aan. Plotseling voelde ze een hand op haar rug. Ze draaide zich om. Het was Yves.

‘Is er wat?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

‘Nee, niets. Ik ben blijkbaar gewoon een megaslaapkop.’

Hij lachte. Samen liepen ze het hek door en volgden het pad dat zich tussen de bomen slingerde. De verse sneeuw kraakte onder hun laarzen. Luna keek bewonderend om zich heen.

‘Het lijkt wel alsof we door een kerstkaart lopen’, zei ze.

Yves knikte. Ineens klonken de eerste tonen van de melodie die hij in Camp Santa Fé zo vaak gefloten had, maar bijna meteen stopte hij weer met fluiten. Ze keek verbaasd opzij. Yves liep met lange passen naast haar. Zijn handen had hij diep in zijn zakken gestoken. Even keek hij haar vluchtig aan en glimlachte.

‘Ja... net een kerstkaart’, zei hij alleen.

Na ongeveer tien minuten bereikten ze opnieuw een hek. De man in de blauwe parka wachtte tot alle kinderen om hem heen stonden en stak zijn fakkel omhoog.

‘We zijn nu bijna bij de *Cabin*, nog even volhouden.’

Jesse en Diego liepen vooraan, diep weggedoken in hun jassen, en zagen als eersten het gelige licht van een stuk of zes fakkels. Het pad liep nu geleidelijk aan omhoog en eindigde na zo’n vijftig meter onverwacht bij een lage houten omheining van dikke boomstammen. Achter die omheining zagen ze tussen de besneeuwde bomen de Cabin. Het gebouw bestond uit meerdere grote en kleine gebouwen die als ongelijke blokken uit een blokkendoos naast, op, achter, en tegen elkaar leken te zijn gezet. Het geheel was opgetrokken uit ruwe grijze steen en hout. Voor de kleine raampjes op de begane grond hingen houten luiken waartussen niet meer dan een smalle streep licht naar buiten scheen. Het gebouw zag er in het licht van de fakkels bijna sprookjesachtig uit.

Plotseling ging de zware houten voordeur open en viel er een brede lichtstraal naar buiten. In de deuropening verscheen een vrouw in een grijze joggingbroek en een rode fleece trui waarop een rij rendieren was afgebeeld.

‘Kom gauw, jullie zullen het wel koud hebben!’ riep ze. Haar adem maakte een wolkje in de donkere lucht.

Diego en Jesse stampten de sneeuw van hun schoenen en liepen als eersten de grote hal binnen.

‘Schoenen en laarzen kunnen daarin’, wees de vrouw naar lage houten rekken tegen de muur.

Toen alle kinderen hun jassen, mutsen en sjaals hadden opgehangen aan kapstokken die eruitzagen als rendiergeweien, liep de vrouw naar de andere kant van de hal. Daar hing een zwaar gordijn dat helemaal tot de grond reikte. Ze trok het open.

‘Welkom in de lounge van Camp Alyeska!’ lachte ze en ze stapte opzij.

De deur van de taxi ging open en een man van middelbare leeftijd met keurig geknipt grijzend haar en met een lange camel jas stapte uit.

‘Hey, wacht eens even, u moet nog betalen’, riep de chauffeur hem na terwijl hij snel uit de wagen sprong. Sneeuwvlokken vielen op zijn pet. De man liet zijn arm op de bovenkant van het portier rusten en glimlachte naar de chauffeur. Hij haalde een paar biljetten uit zijn portemonnee.

‘Wilt u alstublieft even op mij wachten?’ vroeg hij terwijl hij hem de biljetten in zijn hand drukte. ‘Ik ben over een paar minuten terug.’

De chauffeur keek met grote ogen naar het geld in zijn hand.

‘Op u wachten?’ antwoordde hij. ‘Natuurlijk, da’s helemaal geen probleem.’ Hij grijnsde naar de man. ‘Neem rustig uw tijd. Ik blijf hier gewoon staan.’

De man knikte en verdween door de glazen schuifdeuren de grote, lichte terminal in. Na even zoeken vond hij ten slotte de informatiebalie. De twee meisjes die erachter stonden lachten hem vriendelijk toe. Ze droegen allebei een witte blouse en een

donkerblauwe rok. Op hun hoofd hadden ze een klein donkerblauw dophoedje.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg een van de meisjes. Op haar blouse zat een broche van een rendierkopje met een lichtgevende rode neus. Het lichtje flitste aan en uit. Onder de broche hing een naamplaatje waarop ‘Evelyn’ stond. De oudere man glimlachte naar haar en trok zijn bruine leren handschoenen uit.

‘Goedenavond Evelyn’, zei hij, met een knik naar haar naamplaatje. ‘Ik ben eigenlijk op zoek naar Jo-Ann.’

‘Jo-Ann?’ herhaalde het meisje en ze wisselde een vragende blik met haar collega.

Die schudde haar hoofd.

‘U bent vandaag al de tweede die naar een Jo-Ann vraagt. Daarnet was er ook al iemand. Een man. Maar er werkt hier echt geen Jo-Ann’, zei ze.

Ook zij had een broche – een kerstboom met een gezichtje en net zo’n rode lichtgevende neus – en een naamplaatje waarop ‘Jessica’ stond.

De man legde zijn handschoenen op de balie en boog zich naar de meisjes toe.

‘Er zou hier een koffer voor mij zijn afgegeven, als het goed is’, zei hij nog steeds glimlachend, terwijl hij oplettend van de een naar de ander keek.

Het meisje dat Evelyn heette, knikte. ‘Een koffer, ja. Maar die is al opgehaald. Door die andere meneer die naar Jo-Ann vroeg. Een uur geleden of zo.’

De man keek haar zonder iets te zeggen aan. Na een volle minuut zei hij: ‘Kun je me iets meer vertellen over die man?’

De meisjes knikten. ‘Hij was vrij jong en blond en... o ja...’ herinnerde Jessica zich, ‘...we hebben hem nog uitgelegd waar Rental Cars zit. Hij wilde een auto huren, zei hij.’